

olnud järrele-kuuljad. Niid et küllakubjas
kahjo ja maenitsusse läbbi olli targemaks sa-
nud, siis läks temma hommikul õige
warra kõrtsi jure, ja tulletas sedda kās-
ko kõrtsmikko mele, ja maenitses tedda
tuggewaste, selle kāsso järrele ellada: ta
ahwardas ka nobbedaste tãhhele panna,
ja tootas wissist sedda moisas niimetada,
kui kõrtsmik sedda kāsso piddi üleasti-
ma. — Ehk niid kül kõrtsmik needsin-
natsed küllakubja sannad wägga immetš
panni, ja ei woiud ärraawada kuida
selle mehhega ni äkkitselt ni suur muutmi-
ne olli sündinud; siis arwas ta ommete:
parrem porta kui kahheteda: sest ta teas
dis, ehk kül moisa-wannem wägga helde
ja lahke süddamega mees olli, et ta süsti
kõrwaste diguuse ja sanna kuulmisse pea-
le piddas, ja kibbeda witsadega neid kas-
tis nuhhe'da, kes meel temma moistlikkud
kāsjud üleastsid. Se pärrast kui niid
rah-

rahwote, wanna wiisi järrele, jo hom-
mikul warra ennast hakkas totko-
koggoma, ja otse wäggaise kõrtsmikko peale tikkus, et
ta neile piddi wina andma; siis ei saand
ommete ülesti, ti golest enne lounat. waid
iggauks läks nisanimote taggasi, kui ta
olli tulnud. Käl nende meel olli pahha,
ja nemmad ei woiud mo'sta, mikspärrast
se kõrtsmik tanna ni tigge olli, agga mis
tehha, nemmad piddid ommete seks kor-
raks itma winara aego sama.

Kui Josef omma wanna wiisi järrele
põhhapawa olli pühhtisend; siis püdis ta
tanna aegsamast keel ommad asjad tallita-
da; sest ta mõles: „kui ma warramin-
ne källosse läbbän; ehk ma tabban siis
weel monda inimest selge peaga, kelle-
ga ma woiksin kõnneleda, ja kes
woiks mino nommistes wastowõtta ja
aruarwada, kas nemmad tullosad on
„ehk